

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 1. Kozoperska. 1845.

List 40.

Vodnikov napis sa mesez Kosopersk.

Grodje masti veseli Dolenz,
Vosi pa mošht bogati Gorenz.

Dobrova.

(Národna pesem.)

Eno miljo za Ljubljano
Stoji, stoji mi cerkvice,
Ali kapéla žegnana;
Notri pa je Marija
Divica izvoljena,
Sveta in vse gnade polna
Ino božje milosti. —
Ena ptica perletéla
Od kervaviga morjá,
Trikrat cerkev obletéla
In na leski obsedi.
Ona je lepó zapela
Od prelepe Dobrove:
„Oj češena si Marija
Na ti lepi Dobrovi!
Sveta si, vse gnade polna
Ino božje milosti.“
Marii je pesem dopadla,
Iz velc'ga oltarja doli gre.

Doli je šla po cerkvi,
Na cerkvenim pragu obstoji,
Ona je tičico prašala:
„Kje s' to pesem slišala?
Ali si jo ti sama složila,
Ali si jo peti slišala?“
„Je nisim sama složila,
Sim jo peti slišala,
Predelec kjer sim letala
Per kervavimu morjú,
V pisan' bark' se je vozila
Ena pomorska deklica,
Ona je prelepo pela
Od te lepe Dobrove.“
Drobna ptičica je zletéla,
Marija je k nogam šla;
Marija je pred tam bila
Kakor drobna ptičica.
Po morji se je vozila
Ta pomorska deklica,
Ona je prelepo pela
Od te lepe Dobrove,
Od te lepe Dobrove,

Od Divice izvoljene.
Marija deklic' rekla:
„Li sem se pelji h kraj'“,
H kraj' se je perpeljala
Ta pomorska deklica,
Marija deklico prašala:
„Kje si ti pesem slišala?
Al si jo ti sama složila,
Al si jo peti slišala?“ —
„To so moja mati péli,
Ko so mene zibali.“
Marija deklico prijala
Za njeno desno roko,
Peljala jo je v nebesa
Gor u sveto nebo.
Tam gor boš pesem pela
Vsi nebški družini:
Ah češena si Marija
Na ti lepi Dobrovi,
Sveta si vse gnade polna
Ino božje milosti!

Požencan.

Pogovor od sadjoreje.

(Učitelj in učenci.)

Učitelj. Kaj, učenci! ali vas nič ne veseli greda, ki smo jo spomladi z peškami obsejali, in ktera nam zdaj toliko lépih drevésc obéta? Zakaj mi pa létas pešek ne nosite, jih zopet posejati?

France. Ja, letas je jalova. Saj vedó, de nikakoršniga sadja ni; kakó bi jim pač mógli peške nositi? Še nam tudi zlo zdéha, ko nič sadja, le samo suhiga kruha za málico dobivamo: ni sroviga sadja, ne suhjih platičev, ne češpelj; še kumric ni, jih v časi nam skuhati.

U. Taka je ja! O žitni béri se mi je marsikteri gospodar pritožil: „Letas jim z nobenim sadjem nimam postreči; druge léta smo ga pa na vse kraje prodajali, domá sušili, po tri, štiri polovnjake mošta iz njega nadruzgali, in celo zimo po

volji ga jésti imeli.“ Takó tudi gospodinje zdihujejo: „Kaj se letas več kruha in malovja potrosi, ker sadja ni; in od kod bomo poléti jésa za solato in kumare jemali?“

Otroci, vidite koristnost sadja! Tode nar modrejši Bog nam včasi to ali drugo dobroto odtegne, nas učiti, jo bolj spoznavati, čislati, za njo se bolj truditi in serčnejši h ljubeznjivimu Očetu roke za njo stegovati. Pretečeno léto je bilo v našim kraji malo sadja, letas pa clo nič. Ali bomo zató drevesa porovali in posekali? Nikdar! Še bolj jih moramo množiti, de si raznih plemen sadja v verte pripravimo; takó bomo malokdaj brez njega.

Pavel. Od kod pa pride, de nektero léto drevje ne obrodi?

U. Vzroki so večidel huda zima, škodljivi